

Amanda Pendolin

Rakkauteni savanni

naisrakkautta & erotiikkaa

Hannan muistolle

© 2024 Amanda Pendolin
Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa
Taitto jakansi: Jaana Segerberg

ISBN: 978-952-80-8317-7

***

Kirjailijan muut teokset: Aavikon hehku (2016)

Amanda Pendolin

Rakkauteni savanni

naisrakkautta & erotiikkaa

Luku 1. (maailma murtuu)

Ebba tuijotti Miaa järkyttyneenä. Tämän lausumat sanat eivät suostuneet asettumaan mitenkään järkeväksi kokonaisuudeksi hänen mielessään.

”Olen pettänyt sinua”, Mia toisti ääni väristen.

”Miten? Koska?”, Ebba sanoi automaattisesti ja miljoonat pelon säkenet hänen sisällään lähtivät villiin laukkaan. Tämä ei voinut olla totta. Hän ei ollut voinut kuulla oikein ja silti hän kuuli toistavansa.

”Miten? Koska? Kenen kanssa?”, ja tunsi sanojensa myötä kuinka hänen sydämensä jäätty, muuttui hauraaksi, hajoamaan valmiiksi. Kysymykset tekivät todeksi sen, mitä hän oli juuri kuullut.

Kylmyys hänen sisällään levisi kuin myrkkyruiske jokaiseen soluun ja huokoseen.

Se jähmetti hänet. Sai hänet liikkumattomaksi ja vei shokkiin.

Hänestä tuli turta hapen kulkiessa vain vaivoin rintakehästä alas keuhkoihin ja sieltä aivoihin. Ebba tiesi siinä hetkessä, että hänen maailmansa muuttui juuri. Tuhoutui.

Ebba tuijotti Miaa, odotti selitystä. Selitystä joka ei selvittäisi mitään, mutta joka oli pakko saada.

”Koska, kenen kanssa?”, hän henkäisi hiljaa.

”Nyt viikonloppuna, työmatkalla”, Mia sanoi lähes tyynesti ja katsoi Ebbaa rävähtämättä silmiin. Ebba ei voinut nähdä niissä mitään katumusta tai anteeksipyyntöä.

Mia totesi asian, aivan kuin se olisi jotenkin kuulunut heidän suhteensa käsikirjoitukseen.

Suhteen, joka oli kestänyt lähes seitsemän vuotta. Näistä vuosista oli yhdessä asuttu viisi ja suunniteltu sitä kaiken kestäväää tulevaisuutta.

Ja nyt Mia pudotti pommin.

Hänellä oli toinen nainen.

Kuinka kauan, koska, miten, miksi?

Kysymykset sinkoilivat Ebban mielessä, mutta suusta hän ei niitä ulos saanut.

Huoneeseen laskeutui hiljaisuus. Mia istui liikahtamatta sohvalla Ebban tuijottaen häntä kauhusta laajentunein silmin. Äänettömyys jatkui, sanat oli sanottu ja todellisuus tiheni, tiivistyi tiedoksi.

Ebba nousi ylös ja meni kylpyhuoneeseen, sulki oven ja istuutui suihkutilan lattialle.

Hän kietoi kätensä polviensa ympäri ja alkoi keinuttaa itseään hitaasti. Kyyneleet tulivat. Isot, märät, suolaiset kyyneleet.

Hän istui kylmien harmaiden kaakeleiden päällä ja antoi kyynelten valua tietäen, että samalla kylpyhuoneen lattialle valuivat hänen tulevaisuutensa, uskonsa ja rakkautensa. Kaikesta tuosta oli tehty juuri hetki sitten arvotonta ja vääristynyttä.

Ebban sielu valui hänestä ulos jättäen kylpyhuoneen lattialle hauraan ihmisen, joka itki lohduuttomasti, sillä tuo ihminen tiesi, että kaikki siihen asti rakennettu oli juuri kadonnut.

Hän ei tuntenut vihaa, eikä suuttumusta. Siihen hän oli aivan liian voimaton.

Asiat etenivät nopeasti. Ebban mielestä liian nopeasti. Mia oli rakastunut, ihastunut ja hullaantunut. Ebba tiesi, että tuossa tilassa mikään maailman mahti ei pystyisi kääntämään Mian päätä.

Mia oli päättänyt. Saanut ja nähnyt jotain, mitä halusi.

Tämä piirre oli aina leimannut Miaa. Jos hän näki jotain haluttavaa, niin se oli saatava.

Matto, matka, uusi seinän väri, takki, vaate, kengät. Aina jotain uutta, aina jotain saavutettavaa.

Ebba oli sallinut tämän Mialle, vaikka toisinaan se oli häntä kovin ärsyttänyt.

Jatkuva muutoksen tarve.

He olivat vaihtaneet asuntoa useasti ja nyt kun Ebba asiaa ajatteli, niin Mian haluamiset olivat toistuneet noin kahden vuoden sykleissä. Mia halusi olla aina liikkeessä, kiirehtiä eteenpäin.

Ebba itse oli parisuhdeihminen, oli aina ollut. Sen oli varmaan hänelle aiheuttanut rikkinäinen lapsuus ja turvan läsnäolottomuus.

Mialle oli puolestaan suotu kaikki eväät vakaaseen ja hyvään elämään. Ehjä perhetausta, vanhemmat jotka kannustivat ja antoivat mahdollisuuksia. Riittävästi rahaa ja harrastuksia, joista taiteen harrastaminen, piirtäminen ja maalaaminen olivat Mialle luontaisia, vaikkakin taideopinnot hän oli jättänyt kesken ja vaihtanut opintoalansa taidehistoriaan.

Taustoistaan huolimatta Ebba oli ollut se vakaa tekijä suhteessa ja Mia puolestaan oli kipuillut paljon erilaisten asioiden kanssa.

Näistä vastakohdista riippumatta he olivat tulleet erittäin hyvin toimeen. Ebba oli tarjonnut Mian levottomalle luonteelle sen vakaan alustan, johon pystyi luottamaan.

Ebba puolestaan ihaili Mian taiteellisuutta ja sivistystä, sekä kauneutta.

Mia oli kaunis nainen, joka huolehti itsestään hyvin. Hän oli 30-vuotias, Ebbaa kahdeksan vuotta nuorempi. Pitkä, vaalea ja hoikka. Lyhyet, kivan poikamaisesti leikatut hiukset ja kaunis hymy.

Mia ei ollut varsinainen kaunotar, mutta nainen joka kyllä huomattiin.

Hän itse väitti, ettei sitä tiedostanut, mutta Ebba oli ollut kyllä usein eri mieltä tästä väittämästä. Häntä oli viime kuukausina myös alkanut ärsyttämään Mian laittautuminen ja itsensä ihaileminen peilistä. Jatkuva vaatteiden ostelu, hiusten muotoilu, huoliteltu pukeutuminen ja kaulaliinojen täydelliset solmut. Mia ei voinut lähteä minnekään ilman, että kaikki oli täysin tip ja top.

Nyt oltiin tässä - hajoamistilassa. Mia oli ilmoittanut, että hän halusi

omaa aikaa ja asunnon.

Hän tarvitsi tilaa ajatella asioita ja tulevaisuuttaan. Hän halusi muuttaa pois.

Ebba vastusti ajatusta. Ebban mielestä asioista pitäisi puhua. Purkaa ne syyt miksi näin oli tapahtunut ja olisiko mitään mahdollisuutta heidän yhteiselle jatkolle. Punnita sitä mikä oli hyvin ja mitä pitää korjata. Kunnioittaa sitä historiaa, joka heidän yhteisellä taipaleellaan oli jo luotu.

Ebba oli syvästi loukkaantunut ja koko hänen sielunsa huusi hädissään.

Hän oli ahdistunut ja halusi jonnekin pois, mutta hänen käytännöllinen ja tiedostava mielensä pisti kampoihin sille pelästyneelle lapselle, joka hänen sisällään halusi piiloon tästä kaikesta.

Lapselle, joka yritti pakoon kaikkia niitä tuskaisia tunteita joita tämä tilanne aiheutti. Ebba oli aina toiminut näin, taistellut pakokauhua ja epäjärjestyä vastaan.

Tämä taito oli kehittynyt hänessä hänen kasvaessaan ravintolatyöntekijöiden lapsena. Tuolloin iltoja ja öitä oli usein leimannut äänekäs juhlinta ja humalaisten aikuisten riitely.

Mia ei perääntynyt suunnitelmastaan. Hän halusi pois. Hän ei halunnut keskustella.

Mia halusi aikaa järjestellä tunteitaan ja ajatuksiaan.

Ebban oli myönnättävä, sillä ei hän väkisin voinut Miaa pitää luonaan, joten hän päästi tämän lähtemään. Auttoi tätä muuttamaan uskotellen itselleen, että tauko tekisi heille molemmille hyvää.

Mian muuttokuorma oli valmis kaksi viikkoa pettämisilmoituksen jälkeen.

He olivat sopineet, että tässä vaiheessa ei olisi ketään kolmansia osapuolia kuvioissa.

He olisivat hetken ilman toisiaan ja katsoisivat mitä tunteita erossa oleminen heissä herättää.

Ebbaa loukkasi ja pelotti se, että Mia ei ollut pyytänyt anteeksi tai ilmaissut mitenkään sitä, että tämä surisi Ebban menettämistä.

Mia vain lähti. Tyyneästi, jähmettynyt hymy huulillaan.

Ebba oli tästä kaikesta totaalisessa shokissa. Hän ei voinut ymmärtää mitä oli tapahtunut ja miksi? Missä vaiheessa kaikki oli muuttunut niin radikaalisti?

Oli totta, että heidän suhteensa oli ollut pitkään enemmän toveruutta ja arkea kuin lemmekkäitä öitä tai suuria tutkimusretkiä toisiinsa.

He olivat vanha pari, tuntien ja tietäen jo, mitä oli tiedossa ja tulossa, ja juuri se oli Ebbasta ihanaa. Olla vakaasti jossain ja tietää, että joku oli juuri sinua varten. Enää ei tarvinnut esittää vain parhaimpia puolia itsestään tai markkinoida ihmisyyttään.

Kaikissa suhteissa tulivat omat suvantovaiheensa ja niin oli käynyt myös heille.

Ebba oli varma siitä, että asiat voivat muuttua, kunhan vain oli yhteinen halu muutokselle.

Mia oli kuitenkin hakenut sen muutoksen muualta. Jostain uudesta ja jännittävästä.

Häntä ihailtiin, häntä haluttiin ja se tunne oli huumannut Mian.

Ebba itki ja valvoi yksin heidän yhteisessä kodissaan kuunnellen alaoven kolahduksia ja askeleita rappukäytävässä, mutta yhdetkään niistä eivät pysähtyneet heidän asuntonsa taakse.

Ebba oli ymmällään. Vielä muutama kuukausi sitten Mia oli ehdotanut hänelle, että he menisivät naimisiin. Tämä oli tapahtunut ilman suurempia romanttisia elkeitä. Se oli ollut oikeastaan enemmänkin toteamus.

Päätelmä siitä, että koska he olivat jo ostaneet asunnon yhdessä ja olleet niin kauan parina, niin he voisivat myös vihdoinkin mennä naimisiin.

Mia halusi Ebban, näin hän oli sanonut, kun Ebba oli kysynyt Mialta, että onko tämä tosissaan.

Ja Ebba halusi Mian. Siitä ei ollut mitään epäilystä. Mian ehdotus

oli tehnyt Ebban todella onnelliseksi. Hänestä oli tuntunut pitkään, että Mia oli puntaroinut jotain mielessään ja että tämä oli vihdoinkin tullut mietteissään päätökseen.

Lopputuloksena oli ollut se, että hän halusi tosissaan ja vakaasti sitoutua lopullisesti Ebbaan.

He olivat jo ehtineet yhdessä suunnitella häitään. Sitä, missä ja koska ne pidettäisiin.

Ja kaiken tämän keskellä Mia oli pudottanut pomminsa. Hän oli tavannut toisen naisen ja hetken mielihoitajasta mennyt tämän luokse ja ollut sängyssä tämän kanssa. Kokemus oli ollut Mialle niin mullistava, että nyt hän oli rikkomassa kaiken yhdessä rakennettua. Ebba ei voinut ymmärtää tätä millään mittapuulla.

Hän oli niin loukkaantunut, että ei pyytänyt Miaa takaisin. Ebban mielestä oli Mian tehtävä haluta takaisin.

Mia oli pettänyt. Mian olisi pitänyt olla kauhuissaan siitä, että Ebba saattaisi jättää Mian, eikä toisin päin. Nyt tilanne kuitenkin oli se, että Mia oli lähtenyt ja Ebba valvoi yksin vuoteessaan ja pelkäsi, että Mia ei tule enää takaisin.

Runsas viikko muuton jälkeen Mia soitti Ebballe ja ilmoitti, että haluaa puhua tämän kanssa.

Ebban sydän puristui kokoon pieneksi kiviseksi möykyksi. Ebba aavisti jo, mikä Mian asia on.

Tapaaminen oli sovittu ravintolaan ja siellä Mia kertoi, että hän halusi erota Ebbasta. Hän oli ottanut yhteyttä tuohon toiseen naiseen ja halusi aloittaa tämän kanssa suhteen.

Hän oli viettänyt edellisen viikonlopun naisen luona ja ymmärtänyt, että heillä ei Ebban kanssa ole enää yhteistä tulevaisuutta.

Ebba tuijotti mitään ymmärtämättömänä Miaa.

Hänen teki mielensä paiskata edessään oleva olut päin Mian silmiä, jotka vihreinä ja kylminä tuijottivat Ebbaa. Hän halusi lyödä tuota naista, repiä hänen hiuksensa. Huutaa tälle.

Hän halusi kirkua, mutta kaikki voima valui hänestä ulos. Hänen sisimpänsä luhistui. Se oli nyt ohi.

Ebba nousi seisomaan ja katsoi viimeisen kerran Miaa, käänsi tälle selkänsä ja käveli pois.

Hänen sydämensä takoi ja valtava ahdistus valtasi hänet. Hän halusi epätoivoisesti piiloon jonnekin.

Ebba ei myöhemmin muistanut miten oli selviytynyt kotiin tai mitä oli ajatellut.

Hän itki koko yön ja siitä yöstä alkoi Ebban kamppailu pimeydessä ja tarrautuminen mihin tahansa, mikä piti hänet jotenkin järjissään.

Luku 2. (elämän lanka)

Ensimmäiseksi Ebba opetteli hengittämään, sillä hengittämisestä oli äkkiä tullut vaikeaa ja raskasta.

Jokainen päivä hän istui lattialle tyynyjen päälle, sulki silmänsä ja vain hengitti.

Syvään ja keskittyneesti. Ajatellen ainoastaan hengitystään ja kuvitteellista pistettä suljettujen luomien takana. Hän toisti mieleensä juolah-tanutta mantraa ”asta farangi tada”.

Tätä hän toisti epätoivoisen keskittyneesti kaksikymmentä minuuttia, puoli tuntia, toisinaan lähes tunnin. Se helpotti. Rauhoitti poukkoilevaa mieltä.

Joskus hän uppoutui syvälle toiseen maailmaan ja puhui sisällään olevalle hengelle.

Ebba ajatteli aina välillä, että oli tulossa hiukan hulluksi, mutta koska hän oli yksin eikä hänen omat sisäiset matkansa vahingoittaneet ketään, niin hän mieluusti loittoni todellisuudesta välillä pois.

Ilman hengitysharjoituksia päässä olevat ajatukset sinkoilivat sinne tänne, täydellisessä epäjärjestyksessä, paniikkia ja ahdistusta lietsoen.

Aiemmin meditointi oli aiheuttanut hänelle mielihyvää. Hän oli helposti loihtinut eteensä erilaisia värejä, jotka olivat muodostaneet hänen suljettujen silmien verkkokalvoille leikkisiä kuvioita. Tämä oli aina hymyilyttänyt Ebbaa ja hän oli usein matkustaessaan junalla tai linja-autolla huvitellut tällä tavalla.

Nyt ei näkynyt värejä, eikä leikkisiä kuvioita. Näkyi vain pelkkää mustaa. Sysipimeää.

Ebba loihti ajatuksissaan pienen valon pisteen kiinnekohdakseen, eikä päästänyt sitä katoamaan vaikka mustuus yritti nielaista sen itseensä.

Näin hän istui aamuisin, päivällä ja illalla. Vain hengitti ja yritti maadoittaa itsensä maailmaan.

Hänen pikkusiskonsa Karin soitti huolestuneita puheluita ilta toisensa jälkeen.

Hän jaksoi kuunnella Ebban sekavia ajatuksia ja antaa tukensa tälle.

Karinilla ja Ebballa oli erittäin läheiset välit. Heidän yhdessä kokemansa ahdistava lapsuus oli yhdistänyt heitä.

Karin oli vahva, kärsivällinen ja tyyni Ebban vuodattaessa tuntojaan tälle.

Karin asui Odensessa, joka sijaitsi Kööpenhaminasta hiukan yli puolentoista tunnin junamatkan päässä. Karin otti vapaata työstään ja matkusti heti Ebban luokse, kun oli ensin saanut selvää Ebban itkunseikaisesta puhelusta.

Ilman Karinia Ebba olisi varmaankin luhistunut lopullisesti ja joutunut jonnekin hoitoon.

Ebba puhui ja puhui, Karin kuunteli ja lohdutti. Tuo viikko Karinin kanssa antoi Ebballe voimaa.

Hän ymmärsi ettei ollut yksin, vaan hänellä oli perhettä ja että hänellä oli myös muutama todella hyvä ystävä joiden tukeen saattoi horjumattomasti luottaa.

Ebballa oli ollut sen verran voimia, että hän oli soittanut töihin ja käynyt lääkärillä puhumassa tilanteestaan. Hän oli saanut heti kolmen viikon sairausloman ja suosituksen terapiaan hakeutumisesta.

Ebba työskenteli valokuvaajana Carl Allers Etablissement yrityksessä. Ebba oli erikoistunut kustantamon Femina-lehden sisustus- ja lifestyle-julkaisuihin. Työ oli mielenkiintoista, vaikkakin toisinaan Ebbasta tuntui, että sisustukset toistivat itseään tietyissä sykleissä ja vain värit ja mitättömät yksityiskohdat muuttuivat.

Valokuvaus oli hänelle leipätyötä, josta sai riittävän toimeentulon. Ei mitään luksusta, mutta ihan mukavasti kuitenkin.

Mia oli töissä taidetalossa ja järjesti näyttelyitä eri puolille maata ja

välillä myös maan rajojen ulkopuolelle. Hän oli erikoistunut tuntemattomien lahjakkuuksien metsästämiseen ja jo kannuksensa saaneiden nykyaiteilijoiden töiden ripustuksiin.

He olivat olleet hyvä pari. Heillä oli ollut kaikki edellytykset hyvään elämään.

Ebba oli kiittänyt monta kertaa kohdentamatonta korkeampaa voimaa siitä, että heillä olivat asiat niin hyvin.

Rahat riittivät kaikkeen mitä he halusivat. Ruokaan, ravintolaillallisiin, kulttuurierientoihin ja matkoihin. Hän itse ei ollut kaivannut mitään lisää, vaan hänestä kaikki tarpeellinen oli jo olemassa.

Hän oli onnekas ja hän oli ollut onnellinen. Heillä oli ollut kaikki.

He olivat Ebban mielestä sopineet toisilleen hyvin ja heillä olisi ollut mahdollista löytää se kadoksiin joutunut kipinä, jos he molemmat olisivat siihen sitoutuneet.

Ebba muisteli yön yksinäisinä tunteina, kuinka kiihkeitä heidän alkuajat olivat olleet. Oikeastaan sitä parasta aikaa oli kestänyt lähes kolme vuotta. Ensimmäisen vuoden he olivat asuneet erillään.

Silloin rakastelupaikaksi oli käynyt mikä vain. Ravintolan vessa, hissi, vierasmakuuhuoneet, päivä tai yö.

He olivat olleet läsnä toisilleen, lähellä toisiaan. Yhtä ja ikuista.

Mia oli nauranut Ebban jutuille, tämän huumorille ja Ebba oli rakastanut sitä, kun oli saanut Mian nauramaan.

Hauskaa ja mielikuvituksellista heillä oli ollut, mutta myös herkkää läsnäoloa ja paljon hellyyttä.

Kaiken tämän muistaminen teki Ebban öistä kestäättömiä.

Päivien kulku seurasi kuitenkin toistaan.

Ebba pakotti itsensä ylös, peseytymään ja syömään jotain, vaikka ruoka ei maistunut yhtään.

Ebba oli laihtunut paljon lyhyessä ajassa, yli kuusi kiloa ja hänen ystävänsä huomauttivat tästä hänelle huolestuneena.

Ebba itsekin havahtui siihen, että vaatteet tippuivat päältä. Toki hän oli hiukan lihonut seurusteluajanaan, mutta hän oli kuitenkin aina liikkunut ja pitänyt kunnostaan hyvää huolta.

Siksi hän ei ollut kiinnittänyt muutamaan kertyneeseen kiloon erityistä huomiota.

Mia oli siitä kylläkin hänelle jossain vaiheessa huomauttanut. Tietysti oli huomauttanut, sillä Mia oli täydellisyyden tavoittelija ja vain hoikka, täsmämittainen tyttöystävä sopi hänelle.

Näin Ebba ajatteli hiukan katkerasti kun yritti syödä jotain, ettei olisi ihan täysin kuihtunut pois.

Ensimmäisten surun sekaisten viikkojen jälkeen Ebba hakeutui luontoon, meren äärelle.

Hän oli ottanut palkatonta lomaa sairasloman jälkeen.

Ebba lainasi ystävänsä autoa ja ajoi rannikolle. Siellä hän käveli tunti toisensa jälkeen merituulen pyöritellessä hänen ruskeita puolipitkiä hiuksiaan.

Luonto rauhoitti häntä. Kantoi häntä tyynesti mukanaan. Luonto ei vaatinut mitään, vaan oli ikaikaaisessa yhteydessä kaikkeen. Muuttumattomana.

Ebba löysi oman mielipaikkansa hiekkadyynien keskeltä. Sieltä oli hyvä katsella merta ja sen laineita, sekä alati muuttuvaa veden kuvaa. Hän tuijotti merelle hievahtamatta kymmeniä minuutteja aistien ja tuntien luonnon läsnäolon kirkkaammin kuin koskaan. Hän keskittyi koko tahdonvoimallaan läsnä olevaan hetkeen. Se toimi.

Päivien ja viikkojen kuluessa hän tunsikin kuinka luonto alkoi puhua hänelle. Kuinka se vastasi hänen sanoja vailla oleviin kysymyksiinsä.

Hän ymmärsi, että oli osa suurta kiertokulkua ja että niin hänelle, kuin kaikille niille jotka pystyvät pysähtymään, on olemassa oma tarinansa.

Siihen tarinaan kuuluu surua ja menetystä, mutta myös suurta ymmärrystä ja taitoa hyväksyä asiat sellaisenaan. Enää ei tarvinnut

“Rakkauteni savanni” on toinen teos naisrakkautta ja erotiikka sarjasta.

Sarjan ensimmäinen kirja “Aavikon hehku” sai kiitosta lukijoilta juonen kuljettamisesta sekä maisemakuvauksista, että taiten ja kauniisti kuvailluista lesboeroottisista kohtauksista.

***

Ebban maailma mullistuu yllättäen kun hänen kumppaninsa ilmoittaa haluavansa erota.

Kaikki yhdessä rakennettu on vaakalaudalla ja kriisi saa Ebban tarkastelemaan elämäänsä aivan uudesta näkökulmasta. Tämä pohdinta vie hänet toteuttamaan toisenlaista unelmaa Tansaniaan.

Matkan alussa hän tutustuu suomalaiseen Leaan ja tämän luotsaamiin muusikoihin.

Onko nyt aika omille haaveille vai viekö kohtalo uuteen suuntaan?

Tätä pohdintaa Ebba joutuu käymään samalla kun maailma näyttää aivan uuden puolen itsestään.

***

“Rakkauteni savanni” noudattaa parhaiden viihderomaanien kaavaa; rakkautta, eksotiikkaa ja erotiikkaa unohtamatta.

ISBN 978-952-808-317-7

9 789528 083177